

Po ovoci poznáte je

Martin Šmíd

Stromy, samé stromy. Mlha a šero. Půda nasáklá vodou. Mezi větvemi prosvítá světlo. Ležící kmeny. Občasný výkřik ptáka. Louže vody. Zvláštní stíny. Okno. Lezavý vlhký vzduch. Pach shnilého dřeva. Sotva slyšitelné zašustění někde u paty blízkého stromu. Doktor. Krátký závan studeného vánku. „Doktore, jste buk, nebo líska?“

Čtete na stranách 5, 74, 199 a 238.

MR. THINK

Marketingové poradenství a výzkum trhu
www.mrthink.cz

Co se děje s manželem Honigové?

Je to již půlrok, co scenárista Sebastian Steiner (41), manžel známé herečky Sofie Honigové (37), představitelky Heleny ze seriálu Pouta lásky, utrpěl za nejasných okolností těžký úraz po pádu z výšky. Našemu deníku se po-

dařilo zjistit exkluzivní informace jak o místě jeho hospitalizace, tak o jeho stavu. Čtete na straně 85.

PSYCHOTERAPIE ANDĚL
psychologické centrum

Vydání této knihy podpořilo
Ministerstvo kultury České republiky

Státní fond kultury ČR

Vydání této knihy podpořil Státní fond kultury ČR

Copyright © Martin Šmíd, 2023

ISBN 978-80-7511-734-2

ISBN 978-80-7511-735-9 (epub)

ISBN 978-80-7511-736-6 (pdf)

Věnováno Karolíně

■ Stromy, samé stromy. Mlha a šero. Půda nasáklá vodou. Mezi větvemi prosvítá světlo. Ležící kmeny. Občasné výkřik ptáka. Louže vody. Zvláštní stíny. Okno. Lezavý vlhký vzduch. Pach shnilého dřeva. Sotva slyšitelné zašustění někde u paty blízkého stromu. Doktor. Krátký závan studeného vánku. „Doktore, jste buk, nebo líska?“ Nejbližší strom se větví níž než ostatní, první listy má ale hodně vysoko – tomuhle se bude žehnat mnohem hůř. Dotyk na hřbetu ruky. „Nechte mě, ještě nejsem hotov!“ Svítidlo z mléčného skla na stropě. „Proč mi nejde vyskočit do koruny? Hm, asi jsou teď na řadě duby.“ Tvář s brýlemi. „Nechte tu ruku být! Musíte mě nechat to dodělat!“ Místo vousů má listy „Já vím, zklamal jsem vás i všechny ostatní zachránce. Ale když mě nenecháte, tak to nenapravím...“ Kdyby jen nepřátelé těm stromům tolik neškodili, nestačím to spravovat... „Nesahejte na mě!“ Proč se země začíná kroutit? „Já už nejsem člověk, já jsem duchovní zachránce stromů! Proč mě držíte? Nemůžu dýchat!“

■ Trhl sebou a otevřel oči.

„Dobré odpoledne, jakpak jste se vyspal?“

„Já jsem nespál, měl jsem práci... řekněte mi, co potřebujete... musím se tam vrátit...“

„Nikam se vracet nemusíte, hypnotika jsme vám už vysadili.“

Hlas zněl odněkud zprava. Když k němu stočil pohled, uviděl tvář s brýlemi a krátce stříženým plnovousem. *Typický psychiatr*, blesklo mu hlavou.

„Ale já musím, ještě jsem to nedodělal všechno...“

„Sebastiane,“ přešel hlas z utěšujícího do poučujícího tónu, „nic dodělat nemusíte. Byl jste v kontrolovaném bezvědomí, takže jste možná prožíval něco jako sen. Teď už jsme vás ale vzbudili.“

Pomalou si začal všimnout dalších detailů: bílého madla nad svou hlavou, baňky napojené na kanylu, umělé květiny na nočním stolku...

„Proč jsem tady... v nemocnici?“

„Měl jste těžký úraz.“

To obrátilo jeho pozornost k vlastnímu tělu. Žádnou bezprostřední bolest necítil, periferním zrakem však u opačného konce postele zahlédl cosi, co ho znepokojilo. *Něco je v nepořádku s mýma nohama*. Podíval se tím směrem pozorněji. Tam, kde si toužebně přál najít v nejhorsím

případě sádru či obvaz, uviděl blyštící se ocelovou konstrukci. Na okamžik propadl panice, vzápětí si však s úlevou uvědomil, že končetina, kterou konstrukce obepíná, alespoň vypadá celá.

„Co se mi stalo?“

„Utrpěl jste pád z velké výšky.“

„Odkud?“

„Pravděpodobně z balkonu.“

„Z balkonu? Bydlím přece v přízemním domě...“ Vypravil se mu obraz bungalovu obklopeného stromy. Vzápětí však v jeho představivosti vyvstal obraz vnitřku malé garsonky s okny do ulice, přičemž současně pocítil bolestivý a svíravý pocit v hrdle. *Možná jsem tam byl na návštěvě, zkusím si vzpomenout později*, ucukl v mysli zpět.

„Je mi ještě něco kromě té nohy?“ vrátil se na praktickou rovinu.

„Vážený pane, je zázrak, že jste pád z tak velké výšky přežil. Kromě několikánásobných fraktur končetin máte pohmožděné snad všechny orgány v těle a také máte zlomenou bederní páteř.“

„Páteř? A... mícha je v pořádku?“ zeptal se tak, jak by se v dané situaci asi zeptal každý.

„To nevíme. Úplně přerušená není, takže naděje tu je.“

Pokusil se pohnout prsty u nezadrátované nohy. Nešlo to, stejně jako nebylo možné zvednout koleno. S rostoucím strachem přesunul svou pozornost k rukám. Na levé byla sice po celé její délce sádra, prsty však pohnout mohl. Pravá, která byla volná, se zdála být v pořádku. Zvedl ji tedy z příkrývky a pomalu si začal ohmatávat hlavu. S úlevou zjistil, že i když ji má oholenou a na jednom místě se nachází nerovnost, která tam dříve nebyla, alespoň nevězí v žádné konstrukci. Pokus o její otočení se také setkal s úspěchem.

Ačkoli by se jeho stav objektivně dal nazvat žalostným, nepociťoval lítost, spíš jakousi zvědavost.

„Jak dlouho tu budu muset ležet?“

„Těžko říct, ale několik měsíců to bude... Teď vás ale radši nechám odpočívat. Kdyby něco, nad hlavou máte tlačítko.“

- *Žít tedy snad budu. Možná na vozíku, ale i to je život, rozhodl Sebastian svou situaci poté, co osaměl. To je ale jen ta nejhorší varianta. Taky je možné, že budu zase chodit... A určitě se o to aspoň můžu nějak snažit. Smysly mám*

snad v pořádku, hlava pracuje, takže nějaká smysluplná budoucnost snad existuje... Ale jaká? S hrůzou zjistil, že v paměti těžko hledá opěrné body, na jejichž základě by mohl svou představu o budoucnosti vystavět. Věděl, že je nebo alespoň byl úspěšným scenáristou a že má nebo alespoň měl rodinu, se kterou bydlí nebo alespoň bydlel v onom bungalovu. Potom se něco stalo, nebo spíš dělo, a pak si už vybavoval jen obrazy z mlhavého lesa. Když se snažil zpřítomnit si cokoli, co se nacházelo v čase mezi jeho poslední vzpomínkou na domov a lesem, pokaždé pocítil jen ono svíravé Cosí v krku, které jako by stálo na stráži před čímkoli, co se během onoho období dělo.

Zvedl ruku a stiskl tlačítko.

- Po chvíli se klika dveří, k nimž od stisku tlačítka upíral svou pozornost, pohnula. Ve dveřích se objevila podsaditá, asi šedesátiletá žena s šedivými vlasy svázanými do drdolu.

„Co potřebujete?“ zeptala se neochotným tónem.

„Já, já...“ zakoktal se „... mluvit s Doktorem.“

„A co mu chcete...?“

„Zeptat se... Já si nic nepamatuju...“

„Tak to musíte počkat, bude tu v pět, pak ho za váma pošlu.“

„Děkuji, dobře, počkám...“ nezmohl se na nic dalšího.

- Když se vzpamatoval ze zmatku, který v něm konfrontace s nevlídnou sestrou vyvolala, nechal svou mysl běžet na volnoběh.

Nejprve se mu před očima mihlo několik nejasných obrazů, načež ho představivost přenesla na terasu jeho domu. Seděl u masivního dřevěného stolu, po levé straně francouzské okno zasazené do dřevěné stěny, napravo smrkový les. Přes opěradlo prázdné židle na opačné straně stolu bylo vidět plot s bránou, za níž pokračovala travnatá příjezdová cesta. Překvapovalo ho, že z domu ani ze zahrady neslyší žádné hlasy, a chvíli se sám sebe ptal, kde jsou žena a děti. Potom si však uvědomil, že ho to vlastně nezajímá a že se takhle cítí spokojeně a v bezpečí.

Po chvíli se však do jeho příjemného pocitu postupně začalo vkrádat uvědomění, že to takto nemůže zůstat navždy, že se dříve nebo později musí něco stát.

„Pane Steinere, vstávejte, za chvíli vám přijde Doktor,“ zavolal z domu ženský hlas.

„Jo, hned mu otevřu bránu,“ odpověděl a chtěl vstát.

„Jakou bránu?“ káravý tón sestry ho donutil otevřít oči.

„Jistě... promiňte... ano,“ pomalu se adaptoval na realitu nemocničního pokoje.

„Tady se napijte a už neusínejte,“ posunul se tón sestřina hlasu směrem k dobrotivosti.

Sebastian poněkud bezmyšlenkovitě vypil sladkokyselou tekutinu z kelímku a už už se chystal vrátit do svých představ, když se klika dveří opět poněkud váhavě pohnula.

■ „Dobré odpoledne,“ pozdravil Doktor poté, co vstoupil.

„Dobrý den,“ odpověděl Sebastian a už se nadechoval ke svým otázkám. Doktor ho však gestem ruky zarazil.

„Počkejte. Ještě jsem se vám nepředstavil. Vaše jméno znám z dokumentace, tak bych vám asi měl prozradit své.“ Nezřetelně vyslovil řeky znějící kombinaci jména a příjmení, načež Sebastianovi podal ruku.

„Naše klinika má takovou politiku,“ pokračoval, „že každý pacient má určeného konkrétního ošetřujícího lékaře, a tím jsem ve vašem případě já. Takže cokoli bude souviset s vaší léčbou, budete řešit hlavně se mnou. Budu vás navštěvovat po ránu s ostatními kolegy v rámci vizity a pak později odpoledne individuálně.“

Ačkoli se Doktor snažil mluvit vlídně, Sebastianovi přišlo, že jeho hlas zní neosobně, trochu jako počítačem sestavovaná hlášení na nádražích. Možná i proto vyhrkl vzrušeněji, než by chtěl: „Promiňte, mně je jasný, že jsem v nemocnici a že mě asi někdo bude léčit, ale mám zásadní problém: skoro na nic si nemůžu vzpomenout. Nebo bych možná teoreticky mohl, ale něco mi brání hledat to v paměti.“

„Sebastiane, to je běžná posttraumatická reakce. Zřejmě to, co jste prožil, je pro vaši psychiku natolik zraňující, že to vytěsnila. Ale jestli budete chtít, můžeme spolu zkusit postupně zjistit, co oním traumatem je, a tím paměť odblokovat. Ale nespěchejte, chce to čas. Toho ale vzhledem ke stavu svých kostí máte více než dost.“

„Říkal jste, že jste doktor, a ne psycholog...“

„Ano. Jsem vystudovaný ortoped, používám ale celostní přístup – snažím se léčit současně tělo i duši. Ostatně byl jste to vy, kdo začal mluvit o psychice...“

„To máte pravdu, to mě trápí víc než tělo,“ musel uznat Sebastian. *Tohle asi není běžná nemocnice*, napadlo ho.

„Vy jste... soukromá klinika?“

„Ano, jako mnoho jiných. Ale snažíme se vždycky poskytovat, řekněme... nadstandardní služby.“

„A jak jsem se sem dostal já?“

„Řekněme, že jste, i vzhledem k určitým nejasnostem okolo vašeho zranění, specifický případ, na který si mohou troufnout jen týmy se značným profesionálním sebevědomím. Když teď navíc říkáte, že máte amnézii, tím spíše je jasné, že určitý nadstandardní přístup potřebujete.“

„Chcete říct, že jsem blázen?!“ vykřikl podivně přiškrceným hlasem.

„Ne, ne, to rozhodně ne,“ nasadil Doktor rádobu uklidňující tón. „Přesnější by bylo říct, že to, co vás postihlo, má fyzické i psychické příčiny a fyzické i psychické následky. A moderní lékařství už nějakou dobu ví, že pokud se má něco skutečně vyléčit, nelze to udělat napůl. Ostatně sám jste před chvílí říkal, že vás ta věc s pamětí trápí víc než vaše ortopedická diagnóza.“

„Hm, to je taky pravda,“ znovu musel přiznat Sebastian.

„Pochopitelně nechceme dělat nic bez vašeho souhlasu... Pokud byste o celostní léčbu neměl zájem, můžeme se věnovat jen tělu. Je to jen na vašem rozhodnutí.“

Sebastian znejistěl. „A... když budu souhlasit, co se mnou budete dělat?“

„Nebojte se, nebudeme dělat nic, co byste nechtěl. Naopak si myslím, že by vám náš způsob léčby jako nezávisle myslícímu člověku mohl být i sympatický. V podobných případech se totiž běžně ordinují uklidňující léky, někdy i antipsychotika. Vy, pokud tedy budete s naším způsobem léčby souhlasit, žádná psychofarmaka brát nebudete a jediné, co s vámi budu provádět, je cosi jako psychoterapie. A tu, mezi námi, potřebuje skoro každý. A mnozí za ni platí nemalé sumy. Vy ji takhle budete mít zadarmo.“

Přestože se Sebastianovi přičil jakýkoli náznak myšlenky, že by s ním psychicky něco nemělo být v pořádku, Doktor a jeho přístup se

mu začínali zamlouvat. A ačkoli si detaily své nedávné minulosti nepamatoval, jasně cítil, že ho celou dobu něco velmi trápilo. S Doktorovou nabídkou mu svítla naděje, že by toto utrpení konečně mohlo skončit. Vlastně by nejraději souhlasil okamžitě, uvědomoval si však, že jako dospělý muž by neměl být tak zbrklý.

„Dobře, já si to rozmyslím.“

„Samozřejmě. Zítra přijdu zase v pět, a pokud tedy budete souhlasit, můžeme hned začít.“

Jakkoli byl Sebastian z vyhlídky, že mu někdo pomůže jeho gordický uzel rozmotat, vzrušený, do večera se nezmohl na víc než snědení pár soust z nemocniční večeře. Rozmýšlet se může zítra.

- Ráno ho probudila sestra, podobně nevlídná, podobného věku a s podobnou postavou jako ta včerejší. Hlavní rozdíl spočíval v účesu: její vlasy byly krátké a černé, nejspíš obarvené.

Dopolední program se příliš nelišil od obvyklého nemocničního pořádku: po snídani následovala vizita v čele s vysokým šedovlasým primářem, jíž byl přítomen i Doktor. Následovalo snímkování přenosným rentgenem a stlaní lůžka. Pak přišla rehabilitace nezafixovaných končetin – zatímco nohou musela hýbat rehabilitační sestra, cvičení s prsty a dlaní levé ruky pod jejím vedením prováděl sám. Mezitím měření teploty, polohování lůžka, asistovaná osobní potřeba. Teprve po obědě nastal klid na přemýšlení.

Ačkoli ho všechno hnalo k tomu, aby Doktorovu nabídku přijal, neubráníl se pochybnostem. *Nic o něm nevím. Ani o klinice, kde ležím. Neměl bych si to radši odstomat a s duší jít potom k někomu, koho si sám vyberu? A mezitím si třeba zkusit psychicky poradit sám? To by asi bylo zodpovědnější.* Pak mu ale došlo, že vůbec neví, jakým způsobem by měl ke svému problému přistupovat, když mu jeho paměť odmítá vydat potřebná fakta. *Než se půl roku vařit ve vlastní štávě, to to radši zkusím. Ostatně, co řeknu nebo neřeknu, mám pod svou kontrolou, navíc s tím kdykoli můžu přestat. Než mu ale řeknu ano, měl bych si pro jistotu zjistit o něm a o téhle nemocnici co nejvíc.*

- „Dobré odpoledne,“ pozdravil Doktor poté, co s úderem páté vstoupil do pokoje. „Tak jak jste se rozhodl?“

„Ještě bych se chtěl zeptat na pár věcí,“ pokusil se Sebastian o přísný tón.

„Tak se ptejte,“ usmál se Doktor.

„V první řadě nevím, v které nemocnici ležím...“

„Jmenujeme se Metropolitní klinika a náš areál se nachází hned vedle Centrálního parku.“

Název kliniky Sebastian nikdy neslyšel, její poloha blízko míst, kde se procházel se svými prvními láskami, ho však uklidnila.

„A vy osobně máte v té, jak říkáte, celostní léčbě praxi?“

„Dělám to už deset let, z toho pět let na téhle klinice. A jestli vám to přidá jistoty, mám doktorát z psychologie,“ prohlásil s nádechem hrlosti. Na důkaz svých slov podal Sebastianovi vizitku s hlavičkou *Metropolitní klinika* a se svým jménem, u nějž byla kromě lékařského titulu vytištěna zkratka Ph.D.

„A ještě jedna věc... Jak budu tu nadstandardní léčbu platit?“

„Nemocnice to pojišťovně účtuje jako součást rehabilitace. V dětských nemocnicích mají zdravotní klauny, jinde mají kaplany, my máme celostní léčbu.“

To zní věrohodně...

„Dobře,“ přeče jen mu jeho ostražitost nedala, „ale rád bych, aby to o tom placení bylo uvedeno na papíře, až vám budu svůj souhlas podepisovat.“

„Žádný papír podepisovat nemusíte, stejně jako ho nepodepisujete kvůli ostatním lékařským úkonům.“

V tom případě není co řešit, ulevilo se Sebastianovi. I kdyby to k ničemu nebylo, aspoň se tu neukoušu nudou.

„Tak v tom případě asi nemám námitek,“ řekl co nejlhostejněji.

„To mám radost, další dušička v hrníčku,“ pokusil se Doktor o žert.

„Sám jsem zvědav, co na mě chystáte,“ zkusil být na oplátku vtipný Sebastian.

„Jestli chcete, můžeme začít hned,“ prohodil Doktor.

„Proč ne,“ snažil se neznít netrpělivě Sebastian.

Doktor chvíli mlčel. „Pokud si dobře pamatují, říkal jste, že vás trápí, že si některé věci nepamatujete,“ zkusil něco jako slovní hříčku.

„Když si zkouším vzpomenout, je mi zle...“ potvrdil Sebastian.

„Pojďme tedy začít od konce, od vašeho úrazu.“

Sebastian sebou instinktivně trhl.

„Tam... tam nechci! Nezačneme od něčeho lehčího?“

„Chcete ten problém vyřešit, nebo ho obcházet?“ zeptal se Doktor s lehkým úsměvem.

To Sebastiana rozčílilo: „Podívejte se, Doktore, mně je zle. A vy asi chcete, aby mi bylo ještě hůř – tomuhle říkáte terapie? Jestli jste placenej z mého pojištění, byl bych nesmírně rád, abyste mě přestal urážet!“

„Jen se ptám, jak postupovat dál, nemusíte se hned rozčilovat, stačí odpovědět... Nechci, aby vám bylo zle, ale vím, že je potřeba řešit v první řadě to podstatné, což pochopitelně bolí nejvíc. Ale bolet to vůbec nemusí. Naopak, rád bych vám nabídl jistou techniku, která vám pomůže se té bolesti vyhnout. Spočívá v tom, že se na celou věc díváte z určitého nadhledu.“

Zvědavost nabytá při zmínce o bezbolestném řešení se při posledním slově změnila ve směs odporu, zklamání a vzteku: „Doktore, celý život mi někdo říká: Koukej se na to z nadhledu! To ale nepomáhá! Když se na cokoliv kouknu z nadhledu, tak s tím ztratím spojení. A pokud se z nadhledu dívám na sebe, tak ztratím sebe!“

„Sebastiane, pak tedy nevím, co chcete. Nejprve se rozčilujete, že vás chci s vaší bolestí konfrontovat, pak zase, že vás s ní konfrontovat nebudu. Co s ní tedy chcete dělat?“

„Tak dobře, dostal jste mě. Co tedy navrhuje?“ rezignoval Sebastian.

„Můžete si od té bolesti určit přesně takovou vzdálenost, jakou budete chtít – dost velkou, aby to bylo pohodlně snesitelné, ale ne zas tak velkou, abyste, jak říkáte, ztratil sebe.“

Ať chtěl nebo ne, návrh mu připadal férový.

„OK. Co mám teda dělat?“

„Našli vás na chodníku před domem, to asi víte, že?“

„Ne... říkali jste jen, že jsem spadl z balkonu... ale tak to je asi logické, že jsem skončil na chodníku...“

„Dokážete si tu scénu představit?“

„Nevím, těžko...“

„Sebastiane,“ nasadil doktor otcovský tón. „Jste scenárista. To, o čem píšete, si představujete, není-liž pravda?“

„Vlastně jsem o tom nikdy moc nepřemýšlel, ale... asi ano. Ano, představuju. Film, na kterém pracuju, mi jakoby běží před očima.“

„Tak si představte svůj scénář. Jen s tím rozdílem, že běží pozpátku.“

„Myslíte, že to půjde?“

„To nevím. Ale nedozvíte se to, dokud to nezkusíte.“

„Doktore,“ začal v reakci na popíchnutí znovu vzdorovat Sebastian, „umím si takovou věc představit, ale divil bych se, kdyby mi to pomohlo...“

„Sebastiane, já nevím, jestli vám to pomůže. Jen se snažím s vámi řešit problém, se kterým jste se na mě obrátil,“ naoko se bránil Doktor. „Pokud si dobře vzpomínám, chcete si vzpomenout na svou nedávnou minulost. Tohle já za vás udělat nemůžu – znám vás až od chvíle, kdy vás sem přivezli, a až do včerejška jste mi toho moc neřekl. Vím o vás jen to, že vás záchranka sebrala z chodníku pod pětipatrovým domem. Teď se jen snažím navrhnout techniku, která je pro vás podle mne nejpřirozenější: práci se scénářem. Zkusíme to tedy?“

„Ano, dobře,“ opět rezignoval Sebastian.

Doktor se na židli vedle jeho postele usadil o něco pohodlněji.

„Představte si tedy, že stojíte v bezpečné vzdálenosti od místa, kam scenárista Sebastian Steiner dopadl. Máte to?“

„Ano, něco si představuju, ale nevím, jestli to tak bylo ve skutečnosti.“

„To není důležité. Důležité je to, co jste prožíval vy, a to vaše mysl přesně ví. Co vidíte?“

„Na zemi někdo leží, okolo je spousta lidí, moc na něj nevidím.“

„Dobře. A teď ve svém scénáři obraťte list na předchozí scénu.“

Sebastian zaváhal. Tušil, že když tenhle krok udělá, nebude už cesty zpět. Pak ho ale zvědavost přemohla. Nadechl se, představil si pomyslný rukopis svého scénáře, ještě naposledy zaváhal a... obrátil list zleva doprava.

- Představivost ho přenesla do malé, téměř nezařízené místnosti. U stolu seděla postava s hnědými vlasy, oblečená do vytahaného trika, s hlavou v dlaních. *To jsem já*, napadlo ho.

„Co vidíte?“ vyrušil ho Doktor.

„Sebe, v té místnosti. Vypadám, že jsem zoufalý,“ odpověděl nepřítomně.

„V jaké místnosti?“

„Nevím, je tam šero. A jsou otevřené dveře na balkon...“

„Proč jste zoufalý?“

„Nevím.“

„Zkuste se sebe zeptat.“

„Zeptat? Jak se mám sám sebe zeptat?“

„Představte si, že jste někdo jiný, třeba anděl, a toho muže – tedy sebe – se zeptejte, proč je tak zoufalý.“

Až podezřele lehce se vžil do role strážného anděla.

„Co je ti?“ zeptal se sedící postavy v duchu. Samotného ho překvapilo, kolik v té otázce bylo soucitu. Muž k němu zvedl oči.

„Tohle mi neměli dělat!“ vykřikl hlasem, který jako by se dral přes nějakou překážku.

Dříve, než se ho stačil zeptat, co mu kdo udělal, vyrušil ho Doktorův hlas: „Mohl byste mi popsat, co se ve teď ve vaší představě děje?“

Sebastian, naštvaný kvůli Doktorovu vpádu, mu úsečně popsal všechno, co v představě zažil.

„Netušíte, kdo to byl, kdo mu... tedy vám ublížil?“

„Nevím, chtěl jsem se zeptat, ale vyrušil jste mě.“

„Nerozčilujte se prosím. Vstoupil jsem do toho procesu záměrně, byl jste už moc hluboko v transu, brzy bych s vámi mohl ztratit kontakt.“

„Já jsem byl... v transu?“ zeptal se nevěřícně.

„Ano, tedy pokud transem rozumíme obrácení pozornosti do vnitřního světa. To se děje například tehdy, když si na něco vzpomínáte nebo když si něco představujete. Pochopitelně jde o lehký trans, který ještě máte vědomě pod kontrolou. Jste-li v hlubším transu, například když spíte a něco se vám zdá, jste si toho, co prožíváte, částečně vědom, ale nedokážete to vůlí měnit. No a v hlubokém transu o sobě nevíte nic. Úkolem terapeuta je hlídat, aby klient v transu byl – jinak by neměl přístup ke svým vnitřním obsahům – ale aby byl trans dost mělký na to, aby s obsahy mohl vědomě pracovat. Ale zpět k vám: skutečně nevíte o někom, kdo by vám mohl ublížit?“

„Opravdu nevím, ale tomu se není co divit, protože já z poslední doby nevím skoro nic...“

„Dobře, tak toho pro dnešek nechme. Uvidíme se ale až za tři dny, protože je pátek a já tu o víkendu nebudu. Ale abyste ten čas mohl využít, dám vám domácí úkol, jestli dovolíte.“

„Jaký?“ ulevilo se Sebastianovi, že své třídenní čekání bude mít čím naplnit.

„Vzhledem k tomu, že vás vlastně neznám, chtěl bych, abyste si pro mě připravil jakousi osnovu svého dosavadního života. Nechci žádný

oficiální životopis – soustředte se raději na to, co se vám osobně zdá důležité, i kdyby to navenek vypadalo nedůležité.“

„Ale já mám ten výpadek paměti...“

„Pochopitelně jsem měl na mysli jen to, co si pamatujete... Něco si přece pamatujete, ne?“

„Do určité doby ano...“

„A ještě jednu radu: Nenuťte se do vzpomínání násilím. Psychika má svou vlastní moudrost – pokud jí nečiníme násilí, předkládá nám přesně to, co zrovna potřebujeme, a skrývá to, co by nás mohlo poškodit. Chci od vás vědět jen to, co si jasně pamatujete a o čem chcete mluvit.“

„Ano, díky...“ Sám nevěděl, za co vlastně děkoval.

„V pondělí se tedy těším na vaše vyprávění. Přijdu výjimečně dopoledne.“

- Následující dva dny se v jeho pokoji kromě nejnutnější nemocniční rutiny nedělo nic, snad jen to, že mu postarší sestra, postavou a věkem podobná svým kolegyním, jen se slámovým mikádem, na jeho žádost přinesla papíry a tvrdou podložku se sponou, kterou mohl mít při psaní opřenou na klíně. Času na vzpomínání měl tedy dost.

Zavřel oči a v mysli se zaměřil na své vzpomínky. Letmou inventurou zjistil, že si svůj život dokáže vybavit zhruba do svých devětatřiceti let – za touto hranicí se jeho vzpomínky začínaly měnit na směs neurčitých pocitů, mezi nimiž převažoval neklid, obavy a nebezpečná blízkost Čehosi. Dbal ale Doktorovy rady a nesnažil se své paměti vyrvat nic násilím – co nešlo, nechal být. Místo toho se věnoval časovému úseku, se kterým neměl problémy.

Poté, co nějakou dobu svou minulostí brouzдал nahodile, došlo mu, že pokud chce své vzpomínky Doktorovi zprostředkovat, musí jim dát strukturu. Do záhlaví prvního papíru tedy napsal *rané dětství* a zkusil zaměřit svou pozornost na prvních pět let svého života. Napsal si pár základních poznámek, ale pak se proud vzpomínek, předtím spontánní, skoro zastavil. Chvilí přemýšlel, co s tím, než ho napadlo připravit si papíry i pro zbývající životní úseky, nechat vzpomínky opět volně přicházet a v případě, že narazí na něco důležitého, udělat si poznámku na příslušný list.

Jeho nápad zafungoval. Jakmile si listy nadepsal, vzpomínky se opět rozeběhly, stačilo je třídit. Brzy se dostal do stavu tvůrčího zápalu, který mu vydržel až do konce víkendu.

V neděli večer měl všechny papíry hustě popsané. A přistihl se, že se jako malý kluk nemůže dočkat, až své dílo předvede.

■ V pondělí za ním Doktor přišel hned po vizitě, jak slíbil. „Tak jak to vezmeme, chronologicky?“ navrhl poté, co se posadil.

„Třeba,“ snažil se Sebastian nedat najevo nedočkavost. „Zrovna tady mám poznámky k dětství,“ ukázal na vrchní list hromádky srovnané na nočním stolku.

„Poslouchám.“

„Vychovávali mě babička s dědou.“

„Proč ne rodiče?“

„Otce jsem nikdy neviděl, nikdo mi o něm nic neřekl a ani nevím, kdy odešel. A matka byla půlku času v různých ústavech. Měla úzkosti a vypěstovala si závislost na lécích. V mezidobí mezi léčením a různými odvykacími pobyty se mě snažila vychovávat, ale byla to spíš taková plácnutí do vody. Pak mě jednou zapoměla v parku na pískovišti, řešila to policie a soud mě formálně svěřil babičce a dědovi. Ona byla jejich jediná dcera, já jsem byl jejich jediný vnuk. Nikoho jiného neměli, hodně se mi věnovali. A – nevím, nakolik je to důležité – nikdo z nich už nežije.“

„Myslíte rodiče?“

„Matku a prarodiče, o otcovi nic nevím.“

„To je mi líto...“ pokusil se Doktor o soucitný tón, ale znělo to spíš nezúčastněně.

„Děkuji, ale ani já sám nevím, jestli mi to má být líto. Celá ta situace byla tak nějak v nepořádku, jestli chápete...“

„Chápu...“ Doktor se na chvíli odmlčel. „Máte tam ještě něco důležitého?“

Ačkoli měl Sebastian na prvním papíře spoustu poznámek, jako třeba *ztracený medvídek*, *Mourek*, *hádky babičky s dědou o zeleninu*, všechny mu teď přišly nedůležité. A vlastně se o nich styděl mluvit.

„Ani ne.“

„Dobře, tak se posuneme dál. Kam jste chodil do školy?“

„Ve městě, kde děda a babička bydleli. Na základní i na střední,“ odpověděl Sebastian a vzal do ruky další list.

„Co byste mi o tomhle úseku života chtěl říct?“

„Nebylo to nejšťastnější období.“

„Proč? Souviselo to nějak s tím, že jste nebyl s rodiči?“

„Ani ne. Děda s babičkou se hodně snažili vytvářet mi domov. Spíš se ale se mnou celou dobu táhla taková... nevysvětlitelná zátěž. Popsal bych to jako něco, co mě jakoby nenechalo dotknout se žádného štěstí.“

„Jak to myslíte?“

„Tak třeba všechny holky, do kterých jsem se zamiloval, byly zadané nebo mi z nějakých záhadných důvodů řekly ne.“

Doktor si něco zapsal do svého bloku. „Dobře, třeba se k tomu někdy vrátíme, ale teď pojďme dál. Na univerzitě se to změnilo?“

Sebastian otočil list a ani ho příliš nemrzelo, že opět většinu poznámek nevyužil.

„Postupně ano.“

„Čemu to přičítáte?“

„Bylo to sto kilometrů od domova, bydlel jsem na koleji. No... popravdě řečeno, ze začátku byl univerzitní život spíš takový nepřetržitý flám... Ale konečně se život aspoň trochu rozběhl.“

„Co z tohoto období považujete za nejdůležitější?“

„Konverzi,“ bez váhání odpověděl Sebastian.

„Konverzi? Co tím slovem myslíte?“

„Obrácení. Okamžik, kdy si uvědomíte, že existuje Bůh,“ odtušil Sebastian poněkud pohrdlivým tónem. *Jak může nevědět, co je to konverze?*

„Řekněte mi o tom něco.“

„Na koleji se scházela skupina lidí, co si po večerech četli z bible. Sem tam mě na svou schůzku zvali, třeba když jsem se s někým z nich potkal na chodbě. A jednou, když jsem večer neměl co dělat, jsem tam ze zvědavosti zašel. Ten večer probírali horské kázání. A zrovna v okamžiku, když četli o tom, že se strom pozná po ovoci, uviděl jsem na dotud úplně holé stěně obraz starého vousatého muže v bílé říze. Vycházela z něho taková... uklidňující síla, skoro až mrazivá... Hned jsem se ptal kluka, co seděl vedle mě, jestli to taky vidí. Nic neviděl, ale poradil mi, ať o tom povím celému společenství. Když pak dočetli, o svém zážitku jsem jim řekl. Hned se začali ptát na podrobnosti, moje pocity, taky se

vyptávali, odkud pocházím a proč jsem ten večer přišel. Vedoucí skupinky pak navrhl, aby se všichni pomodlili za rozlišení, jestli to vidění přichází od Boha, nebo od ďábla. Když se začali modlit, zažil jsem další zvláštní zážitek – jako bych se ocitl někde vysoko, až nad stropem místnosti, a viděl ty lidi i sebe z výšky malinké – všichni měli hlavy otočené směrem ke mně dole, ale já jsem věděl, že je nezajímám já, ale ten bílý stařec, který stál vedle mě a byl několikrát vyšší než já. Když modlitba skončila, vedoucí té skupinky mi řekl, že mu Bůh žádné jasné znamení nedal, ale že to je nejspíš tím, že mi dává svobodu vybrat si. A že bych se tedy měl řídit veršem o stromu a ovoci, protože bible je nejdůležitějším Božím znamením. Navrhl mi, abych přemýšlel, k čemu mě ten zážitek pohnul, jestli k dobrému, nebo ke zlému. Já jsem pak o tom až do příští schůzky přemýšlel a v jeden okamžik, těsně před usnutím, mi došlo, že mi ten obraz přinesl něco, co jsem už dlouho postrádal, a to byl klid. Když jsem jim pak o tom na další schůzce vyprávěl, shodli se, že pokoj pochází od Boha, takže muselo jít o Jeho znamení.“

„Co se pak ve vašem životě změnilo?“

„Všechno. Přestal jsem pít, začal chodit do toho společenství pravidelně, nechal se pokřtít. A začal se řídit Desaterem.“

Už se nadechoval k další větě, když ho Doktor přerušil: „Dobře, ještě se k tomu jistě vrátíme. Teď ale pojďme dál. Co bylo po škole?“

„Po škole jsem šel pracovat do televize,“ odušil Sebastian trochu uraženě, neboť by byl rád o své víře vyprávět dál. „Nejdřív jako produkční, pak jsem začal psát scénáře,“ pokračoval, zatímco si ze stolku bral list nadepsaný *Po škole*.

„Kolik vám tou dobou bylo?“

„Dvacet pět.“

„Dobře. Co dalšího důležitého tam máte?“

„Mám tu poznámku *dobré roky*. Se scénáři jsem začal mít úspěch, za jeden nezávislý film jsem dokonce dostal cenu. Taky jsem hodně četl duchovní literaturu.“

„Ještě něco?“

„Ano. Ve dvaceti sedmi jsem poznal Sofii.“

„Sofie je vaše žena?“

„Ano...“ zarazil se, když si uvědomil, že si vlastně není jistý, zda je Sofie stále ještě jeho ženou. Přestože si žádný problém v manželství ne-

vybavoval, jasně cítil, že je v tomto směru něco v nepořádku. „Co si pamatuju, je to moje žena...“

„V dokumentaci máte napsáno *ženatý*, takže asi ano, pokud jste se ovšem nestihl oženit podruhé...“

„Nevzpomínám si, že bych se podruhé ženil...“

„Jak jste se poznali?“ přerušil Doktor ticho, které mezitím nastalo.

„Na jedné duchovní přednášce. Tam jsme se dali do řeči. Ona tenkrát vyznávala jakousi novopohanskou víru, hodně jsme o tom mluvili. Myslím, že jsem jí pomohl se z toho dostat. Za dva roky jsme se vzali.“

„Ty byly stále ještě dobré časy?“

„Ano. Když jsme se brali, Sofie už čekala Nelu. Byl jsem šťastný, měl jsem pocit, že je všechno tak, jak má být. Vysvětloval jsem si to tak, že jsou to zasloužené výsledky všech těch radikálních změn k lepšímu, které jsem po své konverzi v životě udělal. Protože jsem už byl celkem dlouho úspěšný, mohli jsme si dovolit postavit dům v dobré čtvrti na kraji města, skoro v lese...“

„Dobře. Pokračujme. Kterou další věc považujete za důležitou?“

„Za dva roky po Nele se narodil Tobiáš. A já jsem dostal zakázku na sto padesát epizod seriálu státní televize, takže jsem mohl dopředu splatit celou hypotéku. To byly fakt šťastné časy. Okolo místního kostela bylo společenství lidí, se kterými jsme si rozuměli, protože byli většinou vzdělaní, do té čtvrti se přistěhovali podobně jako my. Pořádali jsme různé akce pro děti, jezdili na výlety.“

„Vaše žena už tu svou víru nevyznávala?“

„Ne, ona se duchovním věcem přestala věnovat. Když jsme se přestěhovali, splynula s tím společenstvím, ale jak říkám, spíš na společenské než na duchovní rovině. Občas zašla se mnou do kostela, ale spíš měla jakousi svou vlastní spiritualitu.“

Doktor si opět něco poznamenal.

„Dobrá. Jak se váš život odvíjel dál?“

„Děti rostly, já jsem psal, Sofie hrála.“

„Někde v orchestru?“

„Ne, byla... tedy je herečka. A velmi úspěšná. V tom seriálu, ke kterému jsem psal scénář, hrála dokonce hlavní roli. A zvládala to i s dětmi.“

„To je zajímavé, manželé většinou v jedné firmě nepracují...“

„Tohle byla náhoda. Zakázka na scénář šla po jiné linii než castingy.“

„Podle vašeho vyprávění byl váš život po té, jak říkáte, konverzi úplná procházka růžovým sadem... to zní až nerealisticky. Skutečně neměl žádné stinné stránky?“

Sebastian se zadíval na list z doby začátku svého manželství, který měl v ruce, ale nic, co by se dalo označit za negativum, tam nenašel.

„Možná ta závist...“

„Někdo vám záviděl?“

„No... hodně lidí. Hlavně ti méně úspěšní...“

„Jak se to projevovalo?“

„Hlavně skrz bulvár. Ten žije z toho, že píše o soukromí populárních lidí. Lidé z bulváru jsou zvyklí, že jim celebrity jdou na ruku a občas jim něco ze svého života předhodí, a bulvár jim za to dá víceméně pokoj. My jsme se ale rozhodli, že si své soukromí budeme hlídat a bavit se s nimi nebudeme. Nic na nás najít nemohli, a to se hodně snažili. Na ten seriál koukaly týdně tři miliony lidí a různé pikantnosti ze života herců většinu z nich zajímaly, co si budeme povídat...“

„Jak jste se s tím vyrovnával?“

„Důvěrou, kterou jsem k Sofii měl. Mohl jsem se opřít o to, že jsme vyznávali stejný hodnotový systém, kde na prvním místě byla rodina...“

„To je asi pro fungování vztahu důležité,“ poznamenal Doktor zamýšleně, zatímco Sebastiana se opět zmocnila drásavá nejistota ohledně stavu jeho manželství.

„Dobře, tak pokročme dále,“ vysvobodil ho po chvíli mlčení Doktor.

Sebastian se zadíval do papíru s nápisem *Děti už větší*, na němž na jednu nedokázal nalézt cokoli, co by považoval za důležité Doktorovi sdělit.

„Vlastně nic moc. Taková rutina. Napsat každý týden jeden díl seriálu byla dost velká práce, i když jsem měl parťáka. Děti rostly, Nela začala chodit do školy, Tobíáš do školky. Většinou jsme byli doma, do centra jsme jezdili jen občas – já na schůzky, Sofie na natáčení. Možná by se dalo říct, že jsme začali zažívat určitý stereotyp...“

„Máte tam ještě něco?“

„Ano, mám tu toho dost, ale nic z toho není důležité...“ odpověděl Sebastian poněkud váhavě.

Na Doktorovi bylo vidět, že zpozorněl. „To nevádí. Řekněte mi třeba to, co považujete za nejméně důležité,“ usmál se trochu potutelně.

Sebastianův pohled v ten okamžik padl na slova *článek ve Stylu*.

„Opravdu nevím,“ zkusil to zamluvit.

„Skutečně? Na kterou poznámku se teď zrovna díváte?“

„Vyšel o nás velký článek...“ začal neochotně.

„Povězte mi o tom něco.“

„Jak jsem říkal, soukromí jsme si chtěli za každou cenu uchránit. Jenomže smlouva na seriál pomalu končila, Sofie v televizi ani ve filmu nic nového neměla, tak jsme měli určité obavy z budoucnosti... No a když přišla nabídka na velký rozhovor ze Stylu, což vlastně není vyložený bulvár, kývli jsme. Měli jsme spoustu podmínek, například aby nefotili náš dům zvenku, aby nefotili děti a samozřejmě abychom to před vytištěním mohli autorizovat – podepsali jsme o tom dokonce smlouvu u právníka.“

„Co se o vás z toho rozhovoru čtenáři dozvěděli?“

„Snažil jsem se prezentovat naše hodnoty a co nejvíc se distancovat od toho, co se v šoubyznysu děje nepoctivého. Detailům ze soukromí jsme se snažil vyhýbat. A když byli neodbytní, tak jsem stočil řeč na víru...“

„Dobře. A co říkala vaše žena?“ přerušil ho Doktor.

„Ta mluvila míň než já, spíš věcně, víceméně o tom, jak si organizuje čas, aby mohla být současně matkou a herečkou. A taky něco o vztahu ke své seriálové postavě, jestli si dobře vzpomínám...“

„A řekněte mi, proč tu věc považujete za nedůležitou?“

„Protože to byla úlitba, součást technologie úspěchu, prostě něco, co k naší branži bohužel patří. Snažil jsem se zvládnout to se ctí, nezpronevěřit se, ale nebylo to něco, co bych ve svém životě vyloženě chtěl a byl na to hrdý.“

„Dostal jste pak další zakázku?“

„Takhle velkou už ne. Něco mi sem tam přihráli z televize, ale tak dobré už to pak nebylo nikdy. Navíc jsem byl tříletým psaním dost vyčerpaný, takže i když za mnou chodili kamarádi s nápady na filmy nebo seriály, které by třeba mohly uspět, odmítal jsem je, protože jsem neměl jistotu, že nevložím svou energii do něčeho, z čeho pak nic nebude... Po nějakém čase jsem zjistil, že ve mně narůstá odpor k jakémukoliv psaní.“ Při poslední větě cítil, že se v myšlenkách, nebo spíš pocitech, opět dostává nebezpečně blízko místa, kde to bolí.

„OK, myslím že jste mi toho řekl dost,“ zachránil ho Doktor. *Jak jen poznal, že už je mi to nepříjemné?*

Nějakou chvíli ještě probírali záležitosti týkající se léčby těla.

„Doktore,“ osmělil se Sebastian, když už byl tázaný téměř na odchodu, „kolikátého je?“

Doktor se podíval na hodinky: „Šestého června.“

„A... kterého roku?“ zeptal se už s jasnou obavou v hlase Sebastian.

Doktor mu věcně sdělil aktuální letopočet.

„Takže... Je mi teď čtyřicet jedna?“

„Myslím, že ano, pokud si dobře pamatuju rok vašeho narození.“

„Takže si nepamatuju víc než rok, spíš dva...“ Jeho hlas zněl trochu nepřítomně.

- Po obědě opět nastala příležitost ponořit se do sebe. V představách se zkusil přenést do doby těsně před svou amnézií a přece jen postoupit ve vzpomínkách v čase dopředu. Ale ať se snažil sebevíc, vždy ve své mysli narazil na vír neurčitých pocitů, obrazů a myšlenek, které mu bránily se soustředit. Proto po chvíli své úsilí vzdal.

Poté, co se přestal snažit své myšlenky organizovat, ho fantazie opět přenesla na terasu jeho domu. Opět seděl u prázdného stolu a hleděl na příjezdovou cestu, opět cítil podezřelý klid. Ten ostatně trval jen krátce, do okamžiku, kdy se v zatáčce příjezdové cesty objevil modrý poštovní automobil, který zastavil před bránou, načež z něj vystoupil známý doručovatel.

„Zdravím! Co mi nesete?“ zavolal na něj Sebastian.

„Psaní, jako obvykle,“ odpověděl bodře pošťák.

„Tak pojdte dál, jako obvykle,“ snažil se být vtípný Sebastian, snad aby přebil obavu, co v dopise, doručovaném do vlastních rukou, bude.

Pošťák došel na terasu a zalovil v tašce, ze které vytáhl obálku s modrým pruhem.

„Od koho to je?“ snažil se Sebastian zakrýt obavu.

„Městský soud, doporučeně,“ nasadil pošťák omluvný tón u vědomí, že z této adresy dobré zprávy přicházejí zřídka. „Tady mi to prosím podepište.“

Sebastian do příslušného okénka roztržitě naškrábal klikyhák, kterým se podepisoval, a aniž se s pošťákem rozloučil, začal se shánět po

něčem, čím by obálku rozřízl. Protože ve svém dosahu nic vhodného nenašel, roztrhl obálku ukazováčkem a spěšně před sebe rozložil její obsah. První, na co jeho pohled padl, bylo jeho jméno a proložený nápis ‚Rozsudek‘.

V ten okamžik Sebastian propadl panice a ztratil odvahu číst dál. Odvrátil od papíru oči a zíral do prázdna, dokud mu na rameno nepoklepal pošťák, který ještě neodešel. „Co je to s vámi? Za chvíli je tu doktor...“

„Jaký doktor?“

„Váš Doktor,“ odpověděla šedivá sestra.

■ Ještě než se Doktor stačil posadit, Sebastian se mu začal svěřovat se svým snem.

„Myslíte, že ten sen byl pravdivý?“ zeptal se poté, co mu ho popsal.

„Myslíte, že sen může být pravdou?“ odpověděl otázkou Doktor.

„Sen je sen. Teď to pravda určitě není. Mě by ale zajímalo, jestli to, co jsem v něm prožil, se v minulosti stalo nebo nestalo.“

„Sebastian, vy jste věřící, že?“

„Ano.“ Zřetelně si uvědomil, že jeho odpověď zdaleka už nezní tak hrdě jako včera.

„Proč myslíte, že vám váš bůh dal sny?“

„Asi mi chce něco říct...“

„Dejme tomu. A teď projděte svou osobní zkušenost: sdělil vám nějaký sen doslovnou pravdu?“

Chvilí přemýšlel, „Na nic takového si nevzpomínám...“

„Dobře. Co si tedy myslíte, že vám bůh chtěl tímto snem říct?“

Sebastianu překvapil zmatek, který v něm poslední Doktorova otázka vyvolala. O symbolickém významu snů četl hodně, tenhle sen byl ale naprosto konkrétní, žádné symboly se v něm nevyskytovaly. Ve skutečnosti se věci mohly stát přesně tak, jak se mu zdálo. *Doktor se ale ptal, co mu tím chce říct Bůh. Jak to ale mám vědět? V bibli se kolikrát píše, jak k lidem ve snu mluvil anděl, tady se ale vyskytoval jen pošťák.*

„Pocity, které jste prožíval, byly téměř reálné, není-liž pravda?“ vytrhl ho z uvažování Doktor.

„To ano.“

„Já bych se ptal takhle: Proč vám bůh seslal tyto pocity?“

„Asi že si je zasloužím...“

„Myslíte si, že dítě, které má noční můru, si ji zaslouží?“

„Doktore, já opravdu nevím,“ neudržel svou podrážděnost Sebastian.

„Promiňte, trochu jsem vás trápil. Vraťme se tedy k tomu, co jsme původně chtěli, tedy ke vzpomínání na vaše ztracené roky. Může nám váš sen nějak pomoci?“

„Nevím,“ rezignoval Sebastian.

„Tak to vyzkoušejme. Mám pro vás takový návrh: co kdybyste se do toho snu v myšlenkách vrátil a zkusil ho dosnit...“

„Cože?!“

„Dosnit. Mám na mysli techniku aktivní imaginace, podobnou tomu, jako když jste si představoval události předcházející vašemu zranění.“

„A jak mi to má pomoci vzpomenout si?“

„Pokud vím, začal jste dnes otázkou, zda byl ten sen pravdivý.“

„To ano...“

„Třeba vám aktivní imaginace pomůže získat ohledně téhle otázky větší jistotu.“

„Dobře. Když myslíte, zkusím to.“

„Přeneste se tedy na místo, o kterém se vám zdálo, do času těsně předtím, než jste se probudil, a zkuste svůj sen nechat pokračovat.“

Sebastian překvapilo, jak lehce se dokázal do snu znovu vžít. Teď, když měl od situace odstup, se jeho prvotní panika přeměnila v celkem zvladatelný strach. Odhodlal se do papíru znovu nahlédnout. Ať se však díval, jak se díval, místo textu viděl jen šmouhy, které se na papíře pohybovaly, jen aby se po chvíli zformovaly do jakoby uhlem vykresleného šklebícího se mužského obličej. Ten obraz Sebastiana tak vyděsil, že sebou trhl a otevřel oči.

„Šmouhy místo textu jsou patrně jen dalším symbolem pro vaši amnézii,“ pronesl zamýšleně Doktor poté, co mu Sebastian svůj zážitek popsal. „A ten obličej asi zase symbolizuje váš strach. K tomu bychom se někdy mohli vrátit, ale teď bych možná raději skončil. V tom původním snu ale bylo na papíře slovo *rozsudek*, nemýlím-li se.“

„Ano.“

„Měl jste někdy něco do činění se soudem?“

„Nevzpomínám si...“

■ Následující den se s Doktorem rozhodli pokračovat ve zkoumání okolností nehody.

„Vidím tu,“ nahlédl Doktor do svého bloku, „že jsme posledně skončili v té garsonce. Mohl byste si tu scénu představit? Ale prosím, zkuste při tom zůstat bdělý...“

„Pokusím se,“ slíbil Sebastian nejistým tónem a zavřel oči. Přenést se do garsonky s balkonem nebylo těžké. Místnost však byla tentokrát prázdná.

„Změnilo se tam kromě toho ještě něco?“ zeptal se Doktor poté, co mu to Sebastian ohlásil.

„Nevím... jen, počkejte, někdo stojí u domovních dveří. Vidím jen záda... Ale jsem to já.“

„A co ten člověk... vy... dělá?“

„Křičí do chodby...“

„Co křičí?“

„Počkejte, nechte mě poslouchat... Křičí: ‚Tak si to užij, Stefane!‘ Je hrozně rozčilený.“

„Řekněte mi, kdo je Stefan.“

Sebastian otevřel oči. „První, kdo mě napadá, je můj spoluautor. Stefan Karlsberg. Pracovali jsme spolu na tom velkém seriálu.“

„Co myslíte, že by si měl pan... Karlsberger užít?“

„Karlsberg... Nevím,“ odpověděl po pravdě Sebastian, přitom si však všiml, že kdykoli bylo jméno jeho spoluautora zmíněno, ucítil kdesi v břiše tíži, jako by tam měl cihlu...

„Byli jste s panem Karlsbergem přátelé?“

„Co si pamatuju, spolupráce nám klapala. A ano, přátelili jsme se i mimo práci. Stefan neměl rodinu, střídal přítelkyně, hodně pobýval u nás. Přes den jsme diskutovali nad scénářem, večer jsme pili víno...“

„Neříkal jste, že jste přestal pít?“

„To byla jedna nebo dvě skleničky...“

„Dobře, asi to není důležité... Jak se váš vztah s panem Karlsbergem vyvíjel dál?“

Už chtěl říct, že co si pamatuje, vztah se Stefanem byl vždy dobrý, když v krku ucítil tlak a současně mu na mysl vytanula nejasná vzpomínka: „Pak jsme si začali trochu lézt na nervy.“

„Vzpomínáte si proč?“